

Després de Fontana

Jo el vaig conèixer, en Jaume Garriga. El recordo bé. I puc assegurar-vos que no és veritat res del que ara en diuen.

No era boig. Tenia el cap molt més clar que tots vosaltres, més que no pas jo mateix. És cert, això sí, que ens en rèiem sovint tornant de la feina, al metro, perquè s'adormia i els seus somnis ens semblaven d'allò més extravagants, increïbles. Érem joves... Nosaltres joves i ell un vell enamorat. S'adormia així que el vagó havia deixat enrere els llums de l'estació. I somiava la seva Alida: potser que es telefonaven, que passejaven junts, que a poc a poc s'estimaven cada dia més i que aquell amor mai no havia d'acabar-se.

De bo de bo s'acabava de seguida, perquè, un cop a Fontana, els amics havíem de despertar-lo i, a empentes gairebé, treure'l del vagó.

–Què, Jaume? –li demanàvem després, tot pujant les escales mecàniques–. Com t'ha anat, avui, amb l'Alida?

–Bé, gràcies –feia ell com si res–. Hem anat al teatre...

–Ah, sí? I us ha agradat, l'espectacle?

En Jaume entomava les nostres bromes amb una paciència admirable.

Rumiava, llavors, i com una criatura responia:

–No ho sé... M'he despertat abans que s'acabés...

I rèiem plegats i, de tan amics, ens abraçàvem amb energia i, sovint, ens picàvem l'esquena ben fort per encomanar-nos l'alegria.

L'Alida vivia en els somnis d'en Jaume des de feia molts anys. S'havien conegut de joves, poc després de la guerra, durant una becaïneteta que en Jaume Garriga havia fet vora una font a Setcases. Acabava d'adormir-se tot pensant en la joventut i l'amor i vet aquí que l'Alida, jove també, riallera ella, se li va aparèixer durant un dels somnis més romàntics que mai no hagi tingut cap home.

Es varen enamorar. Els primers dies gairebé no sabien de què parlar, perquè la vergonya i la son els enterbolien l'enteniment i acabaven dient bestieses sense solta ni volta.

Amb el temps, però, van anar guanyant confiança. En Jaume va comprendre que més valia no pensar gaire en el futur i l'Alida, alhora, va fer-se càrrec que calia estimar-se en Jaume amb parsimònia, a poc a poc, sense emocions que poguessin despertar-lo d'aquell amor tan profund.

En Jaume pujava a Setcases cada vespre, així que s'adormia. Un cop vora la font, l'Alida li saltava al damunt i, tot rient, l'acompanyava a visitar el bosc rere el poble, o bé l'alzinar d'en Pep, el pont de Can Melitre o el gorg i la piscina de Santa Clara. Després caminaven cap a casa –una cabana que l'Alida s'havia fet fer vora la font– i acabaven de passar la tarda endreçant l'habitació, jugant a cartes o bé fent-se uns petons tan dolços i cridaners que més d'un veí, al poble, els va acabar cridant l'atenció.

–Miri, avi –responia llavors en Jaume–, als seus somnis no ho sé, però als meus sóc jo qui mana.

I vinga petons i abraçades.

L'Alida, a la seva cabana de Setcases, va haver-se d'acostumar a viure més aviat sola. Es passava el dia d'allò més avorrida mirant com creixien les

flors dels jardí, o bé el sol, com travessava aquell cel tan blau sense cap taca de núvol, mai.

Però la malenconia d'aquelles jornades tristes es fonia així que arribava el vespre i en Jaume, mig adormit, amb un paquetet sota el braç –un llibre de solitaris, potser, o un joc perquè ella s'entretingués tota sola els matins a casa–, té, mira, un regalet, li procurava el seu glopet d'amor de cada dia. Des que havia entrat a treballar a la nostra fàbrica, però, en Jaume disposava de ben poques hores lliures per a l'amor. Eren temps difícils, calia treballar de valent, i qui més qui menys tothom havia de fer alguna hora extra per tal de no arribar tan justet a final de mes. Dormíem poc, en definitiva.

En Jaume va decidir de recuperar la son endarrerida al metro.

–És que enyoro l'Alida –va dir-me en una ocasió–. I tot somiant em sembla com si ella, als somnis, em fes companyia.

Un dia en Jaume no va tenir temps de somiar que pujava a Setcases –hi havia tanta gent al metro que no havia trobat lloc per a seure– i l'Alida, preocupada, va baixar a Barcelona per assegurar-se que no li hagués passat res. Va agafar el metro a Passeig de Gràcia i, buscant pels vagons, de seguida va trobar el seu Jaume que acabava d'asseure's en un foradet entre dues senyores grasses.

–Alida...? –va fer tot sorprès el nostre amic.

–Jaume, què et passa? Com és que no pugues, avui?

–Ets tu, Alida...?

–És clar, que sóc jo... Començava a preocupar-me, saps? Què et passa?

–Ja ho veus... –va voler explicar en Jaume, estret al seu seient–. No puc adormir-me.

L'Alida va esperar dreta que el vagó, estació rere estació, comencés a buidar-se, i així que va trobar lloc al costat d'en Jaumen se li va penjar al braç amb tendresa, tot dient:

–Mira, vine. Avui ens adormirem junts. Respira a poc a poc i ja veuràs que la son arriba de seguida.

L'Alida s'havia fet gran, també. Ja no era aquella noia juganera de qui en Jaume ens havia parlat tant. Però era bonica, encara. Elegant. I tenia unes mans fines fines que, tot pentinant els cabells d'en Jaume, semblaven la pluja o la neu o l'aigua de les fonts de Setcases.

Amb tantes atencions, és clar, en Jaume va adormir-se. Va envair-lo un son tan profund que, un cop a Fontana, no hi va haver manera de despertar-lo. Vam sacsejar-lo fort, però ni tan sols així no hi havia res a fer. Dormia.

Un cop a l'andana, no tan contents com abans, els meus companys i jo ens entreteníem a mirar com els vagons, un a un, entraven sense pressa en aquell túnel fosc que duu enllà de la ciutat.

–Alida... –demanava mentrestant, entre somnis, el nostre amic.

–Sí?

–Que no baixem, avui?

–Encara no, Jaume...

–I on baixarem, doncs?

L'Alida va respirar profundament i en veu baixa, per no despertar aquell amor tan seu, va respondre:
–A Setcases.

Joan Armangué
Dins *Diari dels núvols de Febrer*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat,
1994, p.61-66.